

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

LXXXIX.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

quam fieri non potest, ut aliquid sit, & tamen à DEO, qui intellectu gaudet, non cognoscatur. Ducit verò immane hoc & foedissimum prodigium originem ex matre haud minus turpi: nihil in se bonum esse aut malum; malitiam omnem atque bonitatem ex voluntate DEI, tanquam normâ radicali, dijudicari; de voluntate DEI non nisi ex lege scriptâ constare; legis verò cuiuslibet obligationem præsentis vitæ pomœria non excedere. Hæc ostenta illa sunt, ex quibus tales enascuntur filia! Quâ verò de re occasione sexti & decimi argumenti contrarii amplius à nobis agetur. Hoc duntaxat adjicio, Robertum Parkerum, hominem Reformatum, cum vi absoluti, & res omnes causaliter antecedentis, decreti, non posset, nisi à voluntate DEI, tanquam mensurâ, conceptu nostro primâ atque ultimâ, bonum malumque derivare, maluisse tamen ex aliâ, nescio unde arreptâ, causâ, passionibus scilicet infernalibus, tanta scelera è manibus quasi damnatorum extorquere, quam eadem, quod conscientia ipsam horror prohibuit, illis vindicare, & peccata tamen esse, diffiteri. Quamquam stante illâ hypothese maleficia quælibet à damnatis patrata, quantumlibet nefaria & scelerata, veri tamen generis peccata esse nequeunt. Tantum nempe potest conscientia stimulus, à naturâ nobis inditus, quem suppressere quidem malitiosè licet, nunquam exuere; nam

Naturam expellas furcâ, tamen usque recurrit.

LXXXVII. Remanet ergo, rejectis his opinionibus, seu falsis, quinta eaque vera sententia: peccaturos utique in inferno actualiter damnatos & DEUM blasphematuros: peccatum etiam hoc verum fore proprièque dictum peccatum.

LXXXVIII. Hanc thesin viginti illa argumenta, quæ in paragraphos à XLI. ad LXI. conjecta & à plerisque, quæ oboriri circa illa poterant, dubiis, ut prolixiori labore hoc loco superfedere possemus, vindicata sunt, validissimè probant. Nunc verò, ne quidquam desiderari possit, breviorẽ contra alias quascunque exceptiones defensionem adjiciemus.

LXXXIX. Fatemur autem, quoad argumentum I. locum Psalmi LXXIV. 23. qui in hebræo ita legitur: אל תשכח קול צריך שאון קמך עולה תמיד,

P

tis

ris non agere, quo quidem sensu à Scholasticis Doctoribus, no-
tante Gregorio de Valentia, passim allegatur. Indubium enim
est ex toto contextu, de inimicis Davidis & de hostibus DEI in
præsenti vitâ, sermonem institui, precesque Davidis eò unice col-
limare, ne illi perpetuò sive Davidi superbè insultent, sive DEUM
Iudibrio afficiant. Quare Augustinus, Tom. IIX. p. 815, etsi pri-
mum versus hemistichium aliter legat: *Ne obliviscaris voces depre-
cantium te*; alterum nihilominus ita interpretatur: *Superbia eorum,
qui te oderunt, ascendit semper ad te; noli & eorum superbiam oblivisci.*
*Nec obliviscitur; omnino autem punit, aut corrigit: q. d. idèò superbia
inimicorum tuorum ad te, [quod in locutione ידוּרְתִיךָ supplen-
dum est juxta Augustinum: ידוּרְתִיךָ, R. D.K.] semper adscendit & in
conspectum tuum venit, sicut peccatum Caini, Gen. IV. 10. & Sodo-
mitarum, Gen. XIX. 13. & merces detenta laborum, Jac. V. 4. ad DEUM
adscendit, inque auribus ejus clamorem excitat, ut in vindictam
te armet & pœnam provocet, ne forte tuorum obliviscaris. Quam-
quam verò alii vocem: עָרִירָה, per *augeri*, incrementa fumere &
crescere reddendam esse existiment, quo pacto & Lutherus, suf-
fragante Vatablo & Tremellio, convertit: *Das Toben deiner Wi-
derwertigen wird je länger je größer / in sensu tamen exigua redditur
differentia, quem ita pulchrè Brentius, Tom. III. p. 858. repræsenta-
tat: Inculcat DEO, tanquam immemori & oblivioso, ut si noluerit rationem
habere nostri nominis, habeat saltem rationem sui ipsius nominis & fama.*
(Expressit illa R. Dav. Kimchij, h. I. עָרִירָה כְּעֹבְרֵי כִי רִיבְנֵי רִיבְךָ הִיא.)
*Ne obliviscaris, inquit, vocis in-
imicorum tuorum. Qui in nos seviunt, non sunt propriè nostri, sed TUI ini-
mici. Vociferantur in nos & vexant nos omnibus contumeliis. Sed hæc vo-
ciferationes & vexationes magis ad TE, quam ad nos pertinent. Fremunt
adversus nos & insultant in miseras nostras, sed id TUO potius nomini, quam
nostro deputatur. Ac tanta est insolentia, ut furor eorum prorsus nihil remit-
tat, sed indies ingravescat. Quare si nos in his arumnis deserueris, te ipsum
deseruisse & TUO nomini defuisse vi deberis. Nihilominus tamen, cum
in his simul verbis indoles inimicorum & natura inimicitia ex-
primatur, quæ in actuali odio & persecutione objecti sui consistit,
facile patet, quod ex præsentis loco rectè ita concludatur: Quicun-
que est DEI inimicus, is DEUM odio habet, eundemque, quâ pot-
est,**

est affectu
exp
vidicum
grus, de
ter in
hinc de
tingere, ut
ciam ex
ditionis re
DEUM
genere nos
proloquar
amabile vi
gas, non e
Et nunqu
igni de
ai, in qu
v. 41? Sec
tere. O
perz nullu
celle hab
um virtu
tuta lex pen
DEI facun
stroctâ, ni
damnati D
minum co
XC.
Johanne
ipian p
vras d
quæ pri
que alia
tamen on
quem ean
rabolâ qu

est, affectu, linguâ, opere, persequitur: hæc enim vocibus: $\text{רָרָ} \& \text{דִּיב}$, exprimuntur. At damnati. Ergo. Majorem partim Davidicum testimonium, partim primus inimici cujuslibet conceptus, de quo ne ambigi quidem potest, confirmat. Minor pariter indubitata est. Cum enim damnati in actuali DEI inimicitia hinc decesserint, quis asseret, hanc illis post obitum gratiam obtingere, ut priusquam in damnationis locum deferantur, inimicitiam exuant, & cum pejorem statum meruerint, melioris conditionis reddantur? Aut quomodo fieri potest, ut quis sentiat in se DEUM atrocissimum delictorum judicem, omni flagellorum genere nos perpetuò verberantem, & eundem tamen vel amore prosequatur, vel, si inter amorem atque odium adversus objectum amabile vel odibile, ut scholasticè loquar, medium quid esse fingas, non oderis illum & inimicum erga eum exerceas affectum? Et nunquid hostilem arguit animum, cum Servator hircos æterno igni destinatos hunc in modum alloquetur: *Recedite à me, maledicti, in ignem æternum, qui paratus est diabolo & angelis ejus.* Matth. XXV. v. 41? Sed verò non opus est, in re clarissimâ probationes conquerere. Odium autem DEI peccatum esse, qui negat, is eadem opera nullum in rerum universitate peccatum esse, asseverare necesse habet. Sicut enim amor DEI fons est & principium omnium virtutum, quippe qui est *impletio legis.* Rom. XIII. 10. & à quo *tota lex pendet.* Matth. XXII. 40. Ita vi contrariorum, odium DEI fecunda scaturigo & causa est omnium vitiorum, quâ obstructâ, nihil pravi, nihil vitiosi uspiam esse potest. Cum verò damnati DEUM intensissimo odio prosequantur, gravissimè omnium eos peccare necesse erit.

XC. Par ferè ratio est, quoad secundum argumentum, dicti Johannæi, Apoc. XVI. 9. *Καὶ ἕκαστος τῶν θανάτων οἱ ἄνθρωποι καὶ μα μὲν α, καὶ ἔθλασφήμεσαν τὸ ὄνομα Ἐϋϋ. Ἐχοντὸ ἕξοιάντι τὰς πλῆγας τὰντας, καὶ ἔ μπι νήσαν δ' ὄνομα αὐτῶν δ' ὄξαν.* Quamquam enim, cui temporì aptanda sit, quæ præsentì loco recensetur, plaga, inter Interpretes, sicuti pleraque alia Apocalypseos hujus fata, non indubitato constet, dubio tamen omni caret, ad hujus ævi, non futuri seculi, articulum aliquem eandem pertinere, & ad statum infernalem, non nisi in parabolâ quadam & typo adplicari. Augustini a stri illius, qui sub